

Sygn. akt IV P 101/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Baran

Protokolant: staż. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017r. w Sandomierzu

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko Szkole Podstawowej nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O. (dawniej: (...) Zespół Szkół nr (...) w O.)

o nagrodę jubileuszową

orzeka:

I. zasądza od pozwanej Szkoły Podstawowej nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O. (dawniej: Samorządowego Zespołu Szkół nr (...) w O.) na rzecz powódki D. P. kwotę 6 880,35 zł brutto (sześć tysięcy osiemset osiemdziesiąt złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia 20 września 2016r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4 474,91 zł brutto (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt cztery złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy);

III. zasądza od pozwanej Szkoły Podstawowej nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O. (dawniej: Samorządowego Zespołu Szkół nr (...) w O.) na rzecz powódki D. P. kwotę 1 350,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

IV. odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi za I instancję.

Sygn. akt IV P 101/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 listopada 2017r.

Powódka D. P. w pozwie przeciwko Szkole Podstawowej nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O. dawniej: (...) Zespół Szkół nr (...) w O. domagała się zasądzenia kwoty 6 880,35 zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia 20 września 2016r. do dnia zapłaty. (k.1-3, k.49)

Na uzasadnienie swojego żądania powódka podniosła, że z dniem 19 września 2016r. nabyła prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy i w związku z tym zwróciła się do pozwanego o wypłatę przedmiotowego świadczenia. Pozwany odmówił wypłaty nagrody, albowiem uznał, że powódka nie osiągnęła wymaganego stażu pracy z tego względu, że jej żądanie zaliczenia do stażu pracy okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców za okres od 29 maja 1986r. do 20 września 1990r. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Powódka podniosła, że stanowisko pozwanego jest błędne, albowiem spełniła przesłanki przewidziane w ustawie o wliczaniu okresu pracy w

gospodarstwie rolnym do stażu pracy pracownika i w związku z tym nabyła prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy.

Pozwana Szkoła Podstawowa nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O. dawniej: (...) Zespół Szkół nr (...) w O. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana podniosła, że powódka nie może zostać uznana za domownika w rozumieniu art. 2 ust. 2 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków jej rodzin, albowiem praca w gospodarstwie rolnym nie stanowiła głównego źródła jej utrzymania. Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1990r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy (Dz. U. Nr 54, poz. 310), ilekroć przepisy prawa lub postanowienia układu zbiorowego pracy albo porozumienia w sprawie zakładowego systemu wynagradzania przewidują wliczanie do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownika wynikające ze stosunku pracy, okresów zatrudnienia w innych zakładach pracy, do stażu tego wlicza się pracownikowi także: przypadające po dniu 31 grudnia 1982 r. okresy pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym w charakterze domownika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin. Skoro zaś powódce nie przysługuje status domownika w rozumieniu obowiązującej ówczesnie ustawy ubezpieczeniowej to tym samym do jej stażu pracy nie podlega wliczeniu okres od 29 maja 1986r. do 20 września 1990r., co oznacza, że powódka nie nabyła prawa do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy. (odpowiedź na pozew k. 33-35)

W sprawie tej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka D. P. w okresie od 1 września 1991r. do 31 sierpnia 2000r. była zatrudniona na stanowisku nauczyciela w Szkole Podstawowej nr (...) w O.. Następnie w okresie od dnia 1 września 2000r. do 31 sierpnia 2007r. świadczyła pracę również na stanowisku nauczyciela w Gimnazjum nr 2 w O. zaś od dnia 1 września 2007r. do nadal była zatrudniona Samorządowym Zespole Szkół nr (...) w O.; aktualnie w Szkole Podstawowej nr (...) im. Partyzantów Ziemi (...) w O.. Powódka legitymuje się stopniem awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego i jest zatrudniona na podstawie mianowania z wynagrodzeniem w wysokości 4 474,91zł brutto liczoną jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

W dniu 20 maja 2015r. do stażu pracy powódki został zaliczony okres od 21 września 1990r. do 31 sierpnia 1991r., w którym to okresie powódka była zarejestrowana jako bezrobotna z prawem do zasiłku.

Powódka w sierpniu 2011r. nabyła prawo do nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy, które to świadczenie zostało jej wypłacone w dniu 31 sierpnia 2011r. Z kolei w dniu 19 września 2015r. powódka nabyła prawo za 25 lat pracy w wysokości 100% wynagrodzenia zasadniczego, które to świadczenie również zostało jej wypłacone.

Powódka urodziła się w dniu (...) W okresie od 1 września 1984r. do 31 sierpnia 1988r. powódka była uczennicą Liceum Ogólnokształcącego w O.. Z kolei w okresie od października 1988r. do 20 września 1990r. ukończyła Studium (...) w O. i uzyskała przygotowanie do zawodu nauczyciela szkoły podstawowej w specjalności wychowanie fizyczne. Powódka w okresie nauki w Liceum oraz w Studium mieszkała z rodzicami. Liceum i dom powódki znajdowały się na tej samej ulicy zaś odległość między nimi wynosiła około 500 metrów. Natomiast odległość między O. i O. wynosiła około 30 kilometrów zaś czas potrzebny na przejazd w obie strony zamykała się w liczbie 1 godziny. Powódka zazwyczaj wracała do domu po zajęciach o godzinie 13.00. Zajęcia w Studium (...) w O. odbywały się codziennie; przy czym w dwa dni w tygodniu rozpoczynała się już o godzinie 6:00 rano. W te dni powódka wracała do domu już na godzinę 13:00 zaś w pozostałe na godzinę 14:00. Powódka do szkoły w O. chodziła pieszo natomiast do O. dojeżdżała autobusami (...) i w samym O. autobusami (...). Połączenia komunikacyjne były dogodne; powódka jechała do O. około 20 minut a później 10 minut do samego Studium. Powódka nie korzystała z korepetycji i nie miała zajęć na weekendach. Brat powódki rozpoczął studia stacjonarne w L., gdy powódka zaczęła naukę w I klasie Liceum.

Rodzice powódki posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 2,70 ha położone w O.. Na połowie tego pola były uprawiane warzywa zaś na drugiej połowie zboże. Rodzice powódki w pobliżu domu na działce mieli również inspekty z warzywami; hodowali także zwierzęta; zawsze mieli krowę, świnie, barany oraz drób.

Powódka od dzieciństwa pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców przy obrządki zwierząt, uprawie pola, żniwach i wykopkach. Ta sytuacja nie zmieniła się po rozpoczęciu przez nią nauki w szkole ponadpodstawowe i później w Studium (...), a wręcz zyskała na intensywności, albowiem matka powódki zachorowała, co skutkowało zmniejszeniem jej zaangażowania w prowadzenie gospodarstwa i pracę w tym gospodarstwie zaś jej brat rozpoczął studia stacjonarne i wyjechał do L.. Powódka rano przed pójściem do szkoły wraz ze swoim ojcem zajmowała się obrządkiem zwierząt m.in. przygotowywaniem paszy zaś po powrocie ze szkoły jechała wraz z rodzicami w pole lub dojeżdżała do rodziców, którzy wcześniej zaczynali pracę. Powódka pracowała przy zasiewach i sadzeniu zaś później plewieniu oraz zbiorach. Prace były wykonywane ręcznie; zwłaszcza plewienie i zbiory, albowiem gospodarstwo nie było zmechanizowane. Rodzice powódki korzystali ze sprzętu rolniczego, który użyczyli od W. F. tj. traktora, pługa oraz bron, które jednak były wykorzystywane przy orce i wykopkach; wszelkie pozostałe prace były natomiast wykonywane ręcznie. Praca w gospodarstwie nie kończyła się na żniwach i wykopkach, albowiem później była młocka zaś w okresie zimowym pracowano przy przebieraniu warzyw i ich przygotowywaniu na sprzedaż. Powódka w okresie roku szkolnego przejeżdżała na pole zazwyczaj około godziny 15:00 i pracowała aż do zmierzchu. Powódka pracowała również w dniu wolne od nauki, a także wakacje i w ferie. Powódka nie wyjeżdżała nigdy w czasie wakacji czy ferii zaś w okresie nauki w szkole ponadpodstawowej oraz Studium (...) nie była nigdzie zatrudniona.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

umów o pracę, angaży oraz pism powódki dotyczących nagrody jubileuszowej i odpowiedzi pozwanego - wszystko w aktach osobowych powódki, zaświadczenia z dnia 07 lipca 2016 r. k. 21, pisma Starostwa Powiatowego w O. z dnia 27 maja 2017r. k. 22, pismo Urzędu Miasta i Gminy w O. z dnia 4 lipca 2013r. k. 27, zaświadczenia o wysokości zarobków powódki k. 36 z pisma pozwanej z dnia 7.11.2017r, zeznań W. F. k. 47-48, zeznań T. S. k. 48, zeznań powódki k. 48-49.

W sprawie tej Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt. 3 Karty Nauczyciela za wieloletnią pracę nauczyciel otrzymuje nagrodę jubileuszową w wysokości: 150% wynagrodzenia miesięcznego - za 30 lat pracy. Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1990r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy (Dz. U. Nr 54, poz. 310), ilekroć przepisy prawa lub postanowienia układu zbiorowego pracy albo porozumienia w sprawie zakładowego systemu wynagradzania przewidują wliczanie do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownika wynikające ze stosunku pracy, okresów zatrudnienia w innych zakładach pracy, do stażu tego wlicza się pracownikowi także:

- 1) okresy prowadzenia indywidualnego gospodarstwa rolnego lub pracy w takim gospodarstwie, prowadzonym przez współmałżonka,
- 2) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy po ukończeniu 16 roku życia w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez rodziców lub teściów, poprzedzające objęcie tego gospodarstwa i rozpoczęcie jego prowadzenia osobiście lub wraz ze współmałżonkiem,
- 3) przypadające po dniu 31 grudnia 1982 r. w charakterze domownika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin.

Gwoli ścisłości dodać należy, że przepisy przywołanej ustawy znajdują zastosowanie przy ustalaniu prawa do nagrody jubileuszowej na podstawie art. 47 Karty Nauczyciela. (OSN z dnia 4 listopada 1992r., I PZP 64/92, (...) Lex)

Spór toczący się między stronami w przedmiotowej sprawie dotyczył wykładni pojęcia „domownik” zastosowanego w ustawie z dnia 20 lipca 1990r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy (Dz. U. Nr 54, poz. 310) Pozwany pracodawca odmówił, bowiem powódce zaliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym i następnie wypłacenia nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy z tą mianowicie argumentacją, że okresie objętym żądaniem zaliczenia, nie przysługiwał jej status domownika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin, albowiem praca w gospodarstwie rolnym nie stanowiła jej głównego źródła utrzymania. Przypomnieć tutaj należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 obowiązującej ówczesnie ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (t.j. Dz.U.1989.24.133.) ubezpieczenie obejmowało również domowników pracujących w gospodarstwie rolnym, przy czym status domownika w myśl art. 2 pkt. 2 ustawy przysługiwał członkom rodziny rolnika i innym osobom pracującym w gospodarstwie rolnym, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z rolnikiem, ukończyły 16 lat, nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na podstawie innych przepisów, a ponadto praca w gospodarstwie rolnym stanowi ich główne źródło utrzymania. Przed przejściem do dalszych rozważań w tym zakresie koniecznym jest również wskazanie, że art. 61 pkt. 1 przytoczonej ustawy przewidziano delegację dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia zasady uznawania dochodów z prowadzenia gospodarstwa rolnego za główne źródło utrzymania. Zgodnie z §2 ust. 1 pkt.1 i ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (t.j. Dz.U.1988.2.10) przy ustalaniu obowiązku ubezpieczenia domowników uznaje się, że:

- 1) domownik pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym, jeżeli zamieszkuje na terenie gospodarstwa rolnego prowadzonego przez rolnika lub w bezpośrednim jego sąsiedztwie,
- 2) praca domownika w gospodarstwie rolnym stanowi jego główne źródło utrzymania, jeżeli nie osiąga on dochodów z innych źródeł w wysokości przekraczającej miesięcznie połowę najniższego wynagrodzenia obowiązującego w gospodarce uspołecznionej z zastrzeżeniem, że praca domownika w gospodarstwie rolnym nie stanowi głównego źródła utrzymania, jeżeli domownik kształci się w szkole ponadpodstawowej lub wyższej. (§2 ust.2 pkt. 1)

Analiza przepisów przewidzianych w samej ustawie jak i w rozporządzeniu, które definiowały pojęcie „domownika”, prowadzi do wniosku, że przedmiotowe pojęcie zostało ukształtowane dla potrzeb specyficznej regulacji prawnej przewidzianej w ustawach ubezpieczeniowych i miało na celu określenie przesłanek podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Prowadzi to do wniosku, że rozwiązań przewidzianych w tych przepisach nie można przenosić wprost na grunt prawa pracy zaś czysto literalna wykładnia przepisów ustawy o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy, zastosowana przez pozwanego pracodawcę jest nietrafna, albowiem nie uwzględnia odmiennego celu przedmiotowej regulacji. Należy zatem rozróżnić status domownika jako osoby wykonującej pracę w gospodarstwie oraz domownika jako osoby podlegającej ubezpieczeniu społecznemu rolników. Nie ma podstaw, przy braku wyraźnego odesłania, w tym zakresie, do utożsamiania obu konstrukcji podmiotowych z zakresu prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych. (wyrok NSA z dnia 5 października 2001r., (...) SA (...), (...) Lex, OSN z dnia 5 maja 2009r., I OSK 730/08, (...) Lex)

Mając zaś na względzie cel przedmiotowej regulacji prawnej stwierdzić należy, że nauka w szkole ponadpodstawowej wyklucza uznanie danej osoby za domownika, ale tylko dla potrzeb ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu, co wprosi wynika z przepisów przywołanego rozporządzenia z dnia 28 marca 1983r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin. Przepis § 2 ust. 2 pkt 1 przedmiotowego rozporządzenia służył zwolnieniu z ustawowego obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu osób kształcących się w szkołach ponadpodstawowych i wyższych. Nie sposób natomiast przyjąć jako zasady, że samo kształcenie się w szkole ponadpodstawowej oznacza, iż praca w gospodarstwie rolnym nie jest głównym źródłem utrzymania osoby, która dopiero pobiera naukę w szkole ponadpodstawowej. (WSA w Kielcach z dnia 8 września 2011r., (...) SA/Ke 428/11, (...) Lex,)

Wskazać nadto należy, że literalna wykładnia ustawy w istocie rzeczy prowadzi do przekreślenia jej celu, albowiem umożliwienia wliczenia do pracowniczego stażu pracy okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolny i

polepszenia sytuacji prawnej pracownika na gruncie prawa pracy w odniesieniu do osób, które łączyły pracę w gospodarstwie rolnym w charakterze domownika z jednoczesną nauką w szkole ponadpodstawowej. Taki cel ustawy wynika z jej tytułu i brzmienia art. 1, który wszak stanowi, że wliczenie do stażu pracy okresów pracy w indywidualnym następuje i dotyczy takich sytuacji, gdy owo wliczenie ma znaczenie dla stażu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownika wynikające ze stosunku pracy. Cel przedmiotowej ustawy - w ocenie Sądu - jest odmienny od celu ustawy ubezpieczeniowej, co uzasadnia wniosek, że pojęcie „domownika” zastosowane w przepisach ustawy z 1990r., mimo braku wyraźnego zastrzeżenia zawartego w tym przepisie, należy wyklądać odpowiednio, nie zaś wprost. W przytoczonej ustawie zasadniczą przesłankę wliczenia okresu pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy stanowi sama „praca” natomiast określenie „domownik”, które towarzyszy temu pojęciu, nie stanowi samodzielnej przesłanki, lecz określa kryteria, jakim praca ta powinna odpowiadać, aby podlegała wliczeniu do pracowniczego stażu pracy. Innymi słowy; posiadanie statusu domownika w rozumieniu przepisów ubezpieczeniowych nie stanowi samodzielnej przesłanki wliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy, lecz określa cechy, jakimi musi odznaczać się praca w indywidualnym gospodarstwie rolnym, aby podlegała wliczeniu do pracowniczego stażu pracy. Praca w indywidualnym gospodarstwie, która podlega wliczeniu do stażu pracy musi odznaczać się cechami charakterystycznymi dla sposobu świadczenia pracy przez domownika. Warunkiem zaliczenia okresu pracy do pracowniczego stażu pracy nie jest zatem legitymowanie się statusem domownika w rozumieniu ówczesnych regulacji ubezpieczeniowych, lecz wykazanie, że świadczona praca odpowiada cechom przewidzianym w regulacjach ubezpieczeniowych dla pracy domownika. Zaznaczyć przy tym należy, że charakter pracy domownika w gospodarstwie rolnym nie może być utożsamiany z charakterem pracy rolnika w takim gospodarstwie. Domownik nie prowadzi zawodowej działalności rolniczej na własny rachunek, lecz jedynie pomaga rolnikowi w jej prowadzeniu. Nie musi on pracować w gospodarstwie rolnym w takim samym wymiarze czasu, jak rolnik i w związku z tym może się jednocześnie kształcić. Praca wykonywana przez domownika, sprowadza się bowiem do pomocy rolnikowi w prowadzeniu gospodarstwa, czyli do wykonywania prac wskazanych mu przez prowadzącego gospodarstwo, leżących w zakresie jego decyzji gospodarczych. Domownik, pod dyktando rolnika, wykonuje pracę związaną z prowadzoną produkcją w rozmiarze dyktowanym potrzebami i terminami tych prac oraz używaniem sprzętu ułatwiającego te prace. Domownik wyłącznie pomaga rolnikowi w prowadzeniu takiej działalności i stąd też nie musi on pracować w takim samym wymiarze godzinowym, jak rolnik. Jeśli bowiem prawodawca wprowadza zarówno pojęcie „rolnika”, jak i „domownika”, to czyni to w tym celu, aby odróżnić charakter świadczonej przez każdego z nich pracy w gospodarstwie rolnym. Nie można z góry zakładać, że fakt uczęszczania do szkoły ponadpodstawowej poza miejscem zamieszkania oraz związane z tym obowiązki szkolne zawsze wykluczają możliwość uznania, iż osoba taka wykonuje stałą pracę w gospodarstwie rolnym. Ocena, czy okres pracy świadczonej przez ucznia szkoły ponadpodstawowej na rzecz rodziców prowadzących gospodarstwo rolne kwalifikuje się do zaliczenia jej do stażu pracowniczego możliwa jest dopiero po dokładnym ustaleniu stanu faktycznego, uwzględnieniu wielkości, struktury i rodzaju gospodarstwa rolnego, liczby pracujących w nim osób oraz rzeczywistych technicznych uwarunkowań konieczności pracy tej osoby w gospodarstwie. Nawet codzienne przeznaczanie kilku godzin na zajęcia lekcyjne i naukę oraz konieczność dojazdów do szkoły nie wyklucza kilkugodzinnej pracy w gospodarstwie rolnym. Domownik nie prowadzi zawodowej działalności rolniczej na własny rachunek, lecz pracuje na rzecz rolnika. Pracy domownika nie można zatem oceniać taką samą miarą jak pracy samego rolnika. (NSA z dnia 29 stycznia 2016r. sygn. akt I OSK 1616/14, (...) Lex)

W ocenie Sądu powódka udowodniła, że okresie objętym żądaniem zaliczenia świadczyła pracę odpowiadającą cechom pracy domownika, albowiem faktu tego dowodzą jej zeznania jak też zeznania świadków, które to relacje w pełni zasługują na wiarę, albowiem są zgodne i konsekwentne. Relacje świadków są oparte przy tym na własnej obserwacji charakteru, sposobu i częstotliwości świadczenia przez powódkę pracy w gospodarstwie rolnym, albowiem podchodzą od sąsiada i członka rodziny. Analiza tych relacji w powiązaniu z treścią dokumentów dotyczącego powierzchni gospodarstwa rolnego prowadzi do wniosku, że praca powódki była istotna do prawidłowego funkcjonowania gospodarstwa i nie miała charakteru zwyczajowej czy okazjonalnej pomocy świadczonej przez dzieci na rzecz rodziców. Powódka uczestniczyła przecież w wykonywaniu wszelkich prac, które były konieczne dla prawidłowego funkcjonowania gospodarstwa rolnego; począwszy od obrządku zwierząt i pracy w obejściu przez prace w polu, skończywszy na młocce i przygotowywaniu zbiorów do przechowania. Jest oczywistym, że nakład pracy powódki był

mniejszy niż nakład pracy rodziców, ale ustawa nie wymaga, aby praca w charakterze domownika w tym zakresie była identyczna czy zbliżona z nakładem pracy rolnika. Istotne jest to, aby ta praca miała istotne znaczenie dla funkcjonowania gospodarstwa rolnego i nie polegała na drobnej zwyczajowej pomocy świadczonej przez dzieci czy inne osoby na rzecz rolnika. Niczego takiego jednak nie można przyjąć w odniesieniu do powódki, albowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, że w okresie objętym żądaniem zaliczenia utrzymanie i prowadzenie gospodarstwa spoczywało przede wszystkim na powódce i jej ojcu. Brat powódki studiował stacjonarnie zaś matka była chora na nowotwór i jej zaangażowanie w pracę systematycznie się zmniejszało z uwagi na stan zdrowia i rozwój choroby. Uwzględnienie tych okoliczności w powiązaniu z powierzchnią gospodarstwa rolnego, rodzajem i charakterem upraw, niewielkim stopniem mechanizacji i wykonywaniem szeregu prac ręcznie uzasadnia wniosek, że praca świadczona przez powódkę w okresie od 29 maja 1986r. do 20 września 1990r. odpowiada cechom pracy świadczonej przez domownika i podlega wliczeniu do pracowniczego stażu pracy. Zaliczenie przedmiotowego okresu do stażu pracy powódki skutkuje jego wydłużeniem i nabyciem przez powódkę prawa do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy z dniem 27 maja 2016r.

W tym zaś stanie rzeczy i mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 880,35 zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonymi od dnia 20 września 2016r. do dnia zapłaty, o czym orzekł na podstawie art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (t.j Dz.U.2017.1189) w zw. z art. 481§1 i §2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Z kolei w pkt. II sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4 474,91 zł, o czym orzekł z urzędu na podstawie art. 477²§1 k.p.

Natomiast w pkt. III sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki D. P. kwotę 1 350,00 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł na podstawie 98§1 i §3 k.p.c. w zw. z §2 pkt. 4 w zw. z §9 ust. pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015. 1800) zaś w pkt. IV sentencji wyroku odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi za I instancję, o czym orzekł na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 -j.t.) w zw. z art. 102 k.p.c.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień sędziego;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron na adresy jak z wniosków;
3. akta przedstawić sędziemu po wpłynięciu apelacji lub po upływie 14 dni od dnia doręczenia pełnomocnikom stron odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem celem wydania zarządzeń wykonawczych.